

godt, hvad enten man tager det ene eller det andet System, naar man blot passer paa, at Beløbet skal være det samme. Utvivlsomt vil Lovforslagets Vedtagelse medføre, at de købstadlignende Ejendomme paa Landet mister en stor Del af deres Skat, alle Villaer, Kroer, Købmandsgaarde, Teglværker og Fabrikker, der ligger paa Pløjelandet eller maaske oppe i Klitterne, vil miste største Delen af deres Skat, hvis vi gaar over til et rent Grundskyldsystem. Det bøder dog noget paa det, at vi ikke gaar over dertil. Derfor mister de ikke deres Skat fuldstændig. Men jeg giver de Talere Ret, der har peget paa, at Loven utvivlsomt vil betyde en Forskydning af Skatterne over paa de rene Landbrugsejendomme. Men der har mellem Landbrugerne hersket en frygtelig Forvirring om dette, og man har søgt at lave Politik paa dette Spørgsmaal. Særlig har man søgt at sætte de mindre Landbrugere op mod de større, sætte Husmændene op mod Gaardmændene. Derfor ønsker jeg, at vi faar dette Forhold frem i Dagens Lys. Saa tror jeg, at Dampen noget vil gaa af hele dette Spørgsmaal.

Carlsen-Skiødt: Naar vi fra konservativ Side ikke kan stemme for det foreliggende Forslag, men mener det rettest at stemme imod, mener jeg, vi har vægtige Grunde herfor. Der er under Forhandlingerne Gang paa Gang anført, at det var et Retfærdighedskrav, der skulde gennemføres ved den Fordeling mellem Ejendomsskyld og Grundskyld, der her skal foretages. Nu skal man vist tale saa maat om Retfærdighed i Skattespørgsmaal. Skatteteknisk set er det vel nok ganske umuligt at lave en Lov, der fuldt ud yder Retfærdighed til alle Sider. Vi kan ikke anse Jordskylden for at være retfærdig, lige saa lidt som vi kan anse Ejendomsskylden for at være fuldt ud retfærdig. Jeg kan i det hele taget for mit eget Vedkommende ikke anse Skat paa Jord for at være særlig retfærdig. Det forekommer mig, at man herved beskatter en særlig Erhvervskilde for en Del af Befolkningen, i dette Tilfælde for Landbruget, medens man dog ikke samtidig tænker paa at beskatte Smedens Ambolt eller Snedkerens Høvl.

Jeg er noget i Tvivl, om Retfærdighedsprincippet bliver gennemført ved det Lovforslag, der her foreligger. Det blev af mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Raffnsøe, anført, at i hans Sogn vilde 40 smaa Jordbrug, der hidtil har været fritaget for Skat, i Henhold til det foreliggende Lovforslag blive inddraget under Beskat-

ningen. Hvis dette Tal 40 kan betragtes som Gennemsnitstallet for Landkommunerne, vil det altsaa sige, at der Landet over vil blive inddraget ca. 40 000 smaa Jordbrug, som hidtil har været fri for Beskatning. Jeg kan ikke anse det for særlig retfærdigt. Det har dog hidtil været saadan ved al Skattelovgivning, at de smaa Indkomster og de smaa Jordbrug i nogen Maade skulde være skaanet. Endvidere er der det at bemærke til en Jordskyld, at den aldrig vil staa i Forhold til Skatteevnen, og det saa meget mindre, som Ansættelsen skal ske i Henhold til Jordens Værdi efter Egnens Pris i Handel og Vandel, og saa føjes der til, at hvis Benyttelsen til andet end Landbrug maa anses for at være den i økonomisk Henseende gode Anvendelse, saa ansættes Værdien skønmæssigt herefter. Her synes jeg, Lovforslaget vil øve en Uretfærdighed. Hvad kan det nytte, at Jorden, fordi den ligger tæt ved en By, kan bruges til Bebyggelse, til Havebrug, til Fabriksanlæg o. s. v., naar der ingen er, der vil købe Grunden til det Brug? Og vanskeligere, ja, i mangfoldige Tilfælde umuligt vil det være at vurdere Grunden af bebygget Areal i de større Byer. Det konservative Folkepartis Udvalgs Medlemmer har derfor ogsaa i Betænkningen anført, at de kunde tænke sig at gaa med til en Jordskyld, naar det blev Jordens Ydeevne, der blev taget Hensyn til, hvorimod Beliggenhedsværdien maatte kædes sammen med Ejendomsskylden. Dette er et Svar til det ærede Medlem Hr. Wilmanns Førespørgsel. De gamle Hartkornsskatter var heller ikke fuldkomne, men de hvilede dog for det første paa en grundig Matrikulering efter Bonitet, saaledes at Skatten stod i Forhold til Grundværdien; her var altsaa dog taget et Retfærdighedshensyn, som endogsaa savnes i dette Lovforslag, nemlig Hensynet til Brugsværdien.

Nu foreslaas denne Skat i alt at skulle indbringe 10 Mill. Kr., altsaa det samme Beløb, som hidtil er indkommet. Men der er jo ingen, der kender Udviklingen. Da Loven om Skat paa Indkomst og Formue i 1903 blev vedtaget, var Skatteprocenten efter højeste Skala ca. 3 pCt. af Indkomsten og 60 Ø. af 1 000 Kr.s Formue. Nu, 20 Aar efter, er den højeste Skatteprocent paa Indkomsten 25, og de 60 Ø. er steget efter højeste Skala til 16 Kr. Det er dog en Stigning, og dette Faktum maa man have Lov at tage med i Betragtning ved Behandlingen af dette Lovforslag. Oprindeligt skulde ogsaa Skatten paa Indkomst og Formue blot dække de tidligere Skatter,